

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

Praha 10.1.2018

Čj. [REDACTED]

Na základě rozkladu, který podala dne 17. 8. 2016 obchodní společnost **CREDIT INKASO s.r.o.**, IČO 290 84 890, se sídlem Pod Všemi svatými 422/20, 301 00 Plzeň, právně zastoupená JUDr. Romanem Majerem, advokátem se sídlem Vyskočilova 1326/5, 140 00 Praha 4, podle § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), proti výroku II. rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro východočeskou oblast, ze dne 3. 8. 2016, čj. [REDACTED], vydanému v řízení o návrhu obchodní společnosti CREDIT INKASO s.r.o. proti účastníku, kterým je pan [REDACTED], nar. [REDACTED], trvalým pobytem [REDACTED], ve věci sporu o zaplacení dlužné ceny za poskytnuté služby elektronických komunikací u vyúčtovacího č. [REDACTED] v celkové výši 839,03 Kč s příslušenstvím, vydávám podle § 123 odst. 1 a § 129 odst. 1 a 4 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o elektronických komunikacích*“), a po projednání v rozkladové komisi ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, toto

rozhodnutí:

- I. Podle § 90 odst. 5 správního řádu se rozklad zamítá a napadený výrok II. rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro východočeskou oblast, ze dne 3. 8. 2016, čj. [REDACTED], se potvrzuje.
- II. Žádnému z účastníků řízení se nepřiznává náhrada nákladů řízení o rozkladu.

Odůvodnění:

Obchodní společnost CREDIT INKASO s.r.o., IČO 290 84 890, se sídlem Pod Všemi svatými 422/20, 301 00 Plzeň (dále jen „*navrhovatel*“) podala dne 13. 10. 2015 k Českému telekomunikačnímu úřadu, návrh na zahájení správního řízení o uložení povinnosti k finančnímu plnění za poskytnutou službu elektronických komunikací u vyúčtovacího č. [REDACTED] proti účastníkovi, kterým je pan [REDACTED], nar. [REDACTED], trvalým

pobytem [REDAKCE], (dále jen „odpůrce“), v celkové výši 1.264,- Kč s příslušenstvím.

Navrhovatel zejména uvedl, že je právnickou osobou, na niž postoupila obchodní společnost BEI MULTIMEDIA INTERACTIVE s.r.o., IČO 242 68 291, se sídlem Rybná 682/14, Praha (dále jen „poskytovatel“) dne 12. 8. 2014 pohledávky za odpůrcem. Odpůrce odebíral od poskytovatele služby elektronických komunikací. Tyto služby odpůrce poskytovatel řádně vyúčtoval. Za vyúčtované služby odpůrce nezaplatil, ačkoli byl o úhradu dlužné částky upomínán.

Český telekomunikační úřad, odbor pro východočeskou oblast (dále jen „správní orgán I. stupně“) dopisem ze dne 7. 6. 2016 účastníky řízení vyrozuměl o zahájení správního řízení. Současně je poučil o jejich procesních právech a tzv. koncentraci řízení.

Dne 7. 6. 2016 vydal správní orgán I. stupně usnesení čj. [REDAKCE], ve kterém vyslovil, že se řízení podle § 43 odst. 1 písm. b) v části návrhu na uložení povinnosti k úhradě ceny za položku „platby za spojení na linky [REDAKCE]“ v celkové výši 424,97 Kč s příslušenstvím odkládá.

Po provedeném dokazování a zhodnocení zjištěných skutečností vydal správní orgán I. stupně dne 3. 8. 2016 rozhodnutí čj. [REDAKCE], kterým ve výroku I. vyhověl návrhu navrhovatele na uhrazení dlužné ceny za poskytnuté služby elektronických komunikací u vyúčtovacího č. [REDAKCE] v celkové výši 839,03 Kč s příslušenstvím a ve výroku II. přiznal navrhovateli náhradu nákladů řízení v celkové výši 926,- Kč.

K výroku I., kterým přiznal nárok na uhrazení dlužné ceny, správní orgán I. stupně uvedl, že předmětný dluh skutečně vznikl, je nesporný a v souladu s § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích za něj odpovídá odpůrce.

K výroku II., kterým přiznal část nároku na náhradu nákladů řízení, správní orgán I. stupně uvedl, že ačkoliv měl navrhovatel ve věci plný úspěch, přiznal mu v souladu s § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích náhradu nákladů řízení, a to ve snížené výši. Při svém rozhodování vycházel mj. i z důvodů uvedených v nálezech Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3923/2011 a sp. zn. I. ÚS 988/12 a analogicky použil některé zásady pro přiznání náhrady nákladů řízení uvedené v těchto nálezech. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že v posuzovaném případě není možné automaticky postupovat dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a přiznal navrhovateli náhradu nákladů řízení ve výši uhrazeného správního poplatku (200,- Kč) a částce ve výši 726,- Kč (2x 300,- Kč) + 21 % DPH odpovídající režijnímu paušálu za 2 úkony právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.

Proti výše uvedenému rozhodnutí podal navrhovatel v zákonné lhůtě rozklad, kterým napadl výrok II. tohoto rozhodnutí. Navrhovatel nesouhlasí s názorem správního orgánu I. stupně stran přiznání snížené částky náhrady nákladů řízení, jelikož je plným právem navrhovatele nechat se při vymáhání postoupených pohledávek zastupovat advokátem. Navrhovatel uvádí, že judikatura, na kterou se odvolává správní orgán je již dávno překonaná a správní orgán se de facto vůbec nevypořádal s otázkou, co je účelně vynaložený náklad a ani blíže neodůvodnil, z jakého důvodu je právě jím zmiňovaná judikatura na daný případ přílehavá.

Dle názoru navrhovatele lze u smluv o poskytování služeb elektronických komunikací předpokládat, že pokud je jednou stranou spotřebitel, bude i výše dluhu zpravidla nižší než bagatelní. V žádném případě by však dlužník neměl být na základě této skutečnosti oproti věřiteli, který neporušil žádné smluvní ujednání, bezdůvodně zvýhodněn. Snížení výše náhrady nákladů řízení navrhovatel, který byl ve věci zcela úspěšný, na výši odpovídající dvěma režijním paušálům a DPH, není postupem nestranným a spravedlivým. Tento postup je dle názoru navrhovatele zvýhodňováním odpůrce coby spotřebitele, přestože pro to není právní důvod, a přestože je to právě sám odpůrce, kdo zahájení tohoto řízení zavinil. Závěrem navrhovatel navrhuje změnu napadeného rozhodnutí, a to tak, že mu bude přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 3.146,- Kč. Současně požaduje náhradu nákladů rozkladového řízení.

Odpůrce se k podanému rozkladu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Správní orgán I. stupně neshledal důvod pro postup dle ustanovení § 87 správního řádu (tzv. autoremedura) a dle ustanovení § 88 odst. 1 správního řádu postoupil správní spis odvolacímu správnímu orgánu spolu se svým stanoviskem. Podle ustanovení § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích o rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhoduje předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále též „*správní orgán II. stupně*“).

Podle ustanovení § 152 odst. 5 správního řádu nevylučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání.

Podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozhoduje Český telekomunikační úřad spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost na straně jedné a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Podle ustanovení § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích Úřad přiznává účastníku řízení, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku řízení, který ve věci úspěch neměl.

Na základě podaného rozkladu byl v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, a dále v souladu s ustanovením § 141 odst. 9 správního řádu správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu.

Po posouzení předmětné věci s ohledem na rozklad navrhovatele, je třeba konstatovat, že rozklad je nedůvodný, a že správní orgán I. stupně rozhodl správně, když nároku na plnou náhradu nákladů řízení nevyhověl.

Předně je třeba konstatovat, že navrhovatelem podaný rozklad napadá pouze výrok II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ve smyslu ustanovení § 82 odst. 3 správního řádu nabyt tedy výrok I. tohoto rozhodnutí právní moci a stal se vykonatelným dnem marného uplynutí lhůty pro podání rozkladu.

V daném případě se stal sporným výrok II. napadeného rozhodnutí, kterým správní orgán I. stupně navrhovateli přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 926,- Kč. Tato částka je složena z uhrazeného správního poplatku ve výši 200,- Kč a z částky ve výši 726,- Kč včetně DPH odpovídající režijnímu paušálu za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Navrhovatel s tímto nesouhlasí a uvádí v rozkladu námitky týkající se libovůle správního orgánu I. stupně při rozhodování o náhradě nákladů řízení.

Navrhovatel rozporuje aplikovatelnost stanoviska Ústavního soudu uvedeného v nálezu sp. zn. I. ÚS 988/12, v němž se Ústavní soud zabýval výší přiznané náhrady nákladů řízení a vyslovil se tak, že výše náhrady má být v určitých případech snížena. V nálezu sp. zn. I. ÚS 988/12 výslovně uvedl, že *„za účelně vynaložené náklady lze považovat toliko takové náklady, které musela procesní strana nezbytně vynaložit, aby mohla řádně hájit své porušené nebo ohrožené subjektivní právo u soudu. Tomuto pravidlu však nelze přisuzovat absolutní, bezvýjimečnou povahu; mohou se vyskytovat i situace, za nichž náklady spojené se zastoupením advokátem nebude možno považovat za nezbytné k řádnému uplatňování nebo bránění práva u soudu. O takové případy jde zejména v případě zneužití práva na zastoupení advokátem.“*

V dalším svém nálezu sp. zn. I. ÚS 3923/11 Ústavní soud konstatoval, že *„v řízeních zahájených na základě tzv. formulářových žalob, jimiž žalobce žádá zaplacení bagatelního peněžitého plnění, které vyplývá z rovněž formulářově zpracované spotřebitelské smlouvy, přísluší advokátu žalobce v případě plného úspěchu ve sporu odměna ve výši nepřesahující jednonásobek vymáhané jistiny“*. Rozhodování o nákladech sporných řízení mimo rámec vyhlášky má být pro futuro obvyklou praxí, a sice za splnění následujících podmínek: a) jde o tzv. bagatelní věc; b) ke zpracování žaloby dochází tzv. formulářovým způsobem, takže se jedná v podstatě o administrativní úkon, nikoli o úkon právní služby; c) podstatou řízení je plnění ze spotřebitelské nebo obdobné smlouvy zpracované formulářovým způsobem, při

jejímž sjednávání neměl dlužník reálnou možnost sjednat svá práva a povinnosti jinak než podle vůle poskytovatele (tzv. adhezní smlouvy – např. i smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací); d) právo na peněžní plnění vymáhá jiný než původní věřitel. Tyto podmínky nemusejí být splněny kumulativně, tj. všechny současně, přesto se správní orgán II. stupně domnívá, že v daném případě byly naplněny Ústavním soudem vyslovené podmínky přiznání snížené náhrady nákladů za právní zastoupení beze zbytku.

Správní orgán II. stupně se ztotožňuje s tvrzením správního orgánu I. stupně, že v tomto případě se jedná o návrhy, které jsou skutkově totožné, a nelze je tedy považovat za ryze právní, nýbrž pouze za administrativní úkony. K obdobné situaci Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. I. ÚS 988/12 uvádí, že se navrhovatel (v nálezu stěžovatelka) „*nenechala zastoupit proto, aby jí byla poskytována kvalifikovaná právní pomoc osobou práva znalou, ale jedině za účelem dosažení bezdůvodného zisku.*“. A dále: „*Vzhledem k tomu, že stěžovatelka usiluje o dosažení bezdůvodného zisku prostřednictvím náhrady nákladů spojených se zastoupením advokátem, je možno takové jednání charakterizovat dokonce jako šikanózní, neboť je vedeno přímým úmyslem způsobit žalovanému újmu v podobě částky, kterou by musel zaplatit na náhradě nákladů spojených se zastoupením advokátem.*“.

K samotné výši nákladů řízení uvedl Ústavní soud, že „*soudy by měly zvážit, že úspěšnému žalobci zastoupenému advokátem (v bagatelních sporech) vznikají náklady vždy, a to i přesto, že by podané návrhy bylo lze kvalifikovat jen jako administrativní úkony, a nikoli úkony právní služby. Obecné soudy mohly uzavřít, že se jim jako spravedlivé jevílo, a to jak ve vztahu k předmětu řízení, jeho účastníkům a okolnostem, ale též s ohledem na plynulost řízení před soudy prvního stupně, určit výši odměny za zastupování advokátem jako ekvivalent jednonásobku vymáhané jistiny. Takové úvaze by z pohledu požadavků vyvěrajících z práva na spravedlivý proces a práva na právní pomoc nebylo co vytknout.*“.

Je evidentní, že vzhledem k jednoduchosti a administrativní povaze těchto podání, jakož i k výši sporné částky, je vznesený nárok na náhradu nákladů nepřiměřený nákladům, které navrhovateli skutečně vznikly. Je proto správné, že navrhovateli byla přiznána náhrada nákladů potřebných k účelnému uplatňování práva ve snížené výši, ačkoli měl ve věci plný úspěch.

Námítce navrhovatele, že správní orgán I. stupně porušil navrhovatelovo právo na právní pomoc, když mu nepřiznal náhradu nákladů řízení dle advokátního tarifu, není možné přisvědčit. Ústavní soud ve svém usnesení sp. zn. III. ÚS 2284/12 konstatoval, že „*právo na právní pomoc a náhrada nákladů řízení se zastupováním spojených jsou dvě různé věci; obě spolu sice souvisejí, nikoli však neoddělitelně. Právo na náhradu nákladů řízení se odvíjí od jiných předpokladů než samotná možnost nechat se v řízení zastupovat.*“. A dále uvádí, že „*stejně jako není porušením práva na právní pomoc, nepřizná-li soud náhradu nákladů*

spojených se zastoupením advokátem účastníku, který ve věci neměl úspěch, není jeho porušením ani to, nepřizná-li soud tyto náklady úspěšnému účastníku, dospěje-li k závěru, že jsou naplněna zákonná kritéria, za nichž soud náhradu nákladů přiznat nemůže, kupř. právě proto, že jde o náklady, které nebyly potřebné k účelnému uplatňování nebo bránění práva.“.

K navrhovatelovým námitkám týkajícím se jeho rozhořčení o tvrzení správního orgánu o tom, že navrhovatel disponuje kvalifikovaným aparátem, a proto nepotřebuje být ve správním řízení právně zastoupen, správní orgán II. stupně uvádí následující. V napadeném rozhodnutí se o kvalifikovaném aparátu navrhovatele ve vztahu k jeho právu na právní zastoupení neuvádí ničeho. Správní orgán II. stupně tak považuje tuto námitku za čistě účelovou.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti se správní orgán II. stupně nepovažoval za nutné výslovně vypořádat s ostatními rozkladovými námitkami navrhovatele, neboť nejsou dostatečně významné na to, aby způsobily jiné právní posouzení věci.

Ze spisového materiálu nevyplývá skutečnost, že by odpůrci, jakožto účastníkovi, který byl v řízení o rozkladu plně úspěšný, vznikly účelně vynaložené náklady ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích. Z toho důvodu se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení o rozkladu nepřiznává.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem správní orgán II. stupně rozklad neshledal důvodným, a proto podle § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 5 správního řádu nelze odvolat.

Ing. Mgr. Jaromír Novák
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu